

עמ"ת 69336/07/23 - עדיאל קורליאונה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

31 ביולי 2023

עמ"ת 69336-07-23

בפני כבוד השופט אביגדור דורות
העורר

עדיאל קורליאונה
ע"י ב"כ עו"ד אלכס גפני

נגד
המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אמיר קסנטיני
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ג' ארנברג) מיום 24.7.23 בתיק מ"ת 34933-11-21, בגדרה נקבע כי עם שחרורו ממאסר של העורר ביום 30.7.23, יחודש המעצר עד תום ההליכים וככל שיש צורך בהחלטה נוספת של בית המשפט העליון, תוגש בקשה בעניין זה מבעוד מועד.
2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, קבלת נכסים שהושגו בעוון, זיוף מסמך בכוונה לרמות ושימוש במסמך מזויף. לעורר עבר פלילי הכולל 23 הרשעות קודמות, רובן בעבירות מרמה ורכוש.
3. ביום 9.1.22 ניתנה החלטת בית משפט קמא בבקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים. נקבע בהחלטה כי קיימות ראיות לכאורה נגד העורר לכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. באשר לעילות המעצר, נקבע כי נשקפת מהעורר מסוכנות וכי בהינתן עברו הפלילי המכביד, כמו גם העובדה שמתנהלים נגדו הליכים פליליים נוספים בגין עבירות מרמה, לא קיימת חלופת מעצר שיש בכוחה לאיין את מסוכנותו.
4. זמן קצר לאחר מכן, הורשע העורר על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בהליך אחר, בעבירות של פריצה לבניין שאינו דירה וגניבה בצוותא. ביום 8.3.22 נגזרו עליו, בין היתר, 23 חדשי מאסר בפועל, תוך הפעלת מאסר על תנאי. על רקע זה הגיש העורר לבית משפט השלום בקשה לעיון חוזר בתנאי מעצרו ובמסגרת זו התבקש בית המשפט להורות כי הוא ישהה במאסר כחלופת מעצר. בקשה זו נדחתה ביום 10.7.22.
5. ביום 26.7.22 הגישה המשיבה בקשה לבית המשפט העליון לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - החוק). דיון בבקשה התקיים בפני כב' השופט ד' מינץ ביום 3.8.22. ב"כ העורר טען כי יש לאפשר לעורר לשהות בחלופת מעצר של מאסר. עוד נטען, כי עמדת המשיבה בבקשה אינה עולה בקנה אחד עם העמדה שהיא עצמה הביעה במסגרת הבקשה לעיון חוזר, לפיה היא מוכנה להקפאת מעצרו של העורר עד לסיום מאסרו, כך שעם סיומו הוא יוחזר למעמד עצור ומניין ימי המעצר ימשיך מאותה נקודה בה הוקפא.

6. בהחלטת בית המשפט העליון מיום 4.8.22 נקבע כי יש במאסרו של העורר, בצירוף מניעת אפשרותו לצאת לחופשות עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו, כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. בפסקה 8 לאותה החלטה נקבע כך:

"אכן, עונש המאסר שהושת על המשיב [העורר] אינו ממושך, אולם קושי זה בא על פתרונו בכך שככל שהמשיב [העורר] יסיים לרצות מאסרו טרם סיום ההליכים המשפטיים נגדו, יחודש מעצרו".

7. לאור האמור, דחה בית המשפט העליון את הבקשה להארכת מעצר, במובן זה שהעורר ישהה במאסר כחלופת מעצר וכי ככל שתקופת המאסר תסתיים עובר לסיום ההליכים המשפטיים נגדו, יחודש מעצרו (פסקה 9 להחלטה).

8. בדיון שהתקיים היום טען ב"כ העורר, כי לאחר שחרורו של העורר ממאסר ביום 30.7.23 הוא בחזקת אדם משוחרר ולא עצור. נטען, כי המדינה הייתה צריכה להגיש בקשה חדשה לבית המשפט העליון עובר לשחרור העורר ממאסר ולבקש את הארכת המעצר מעבר לתשעת החודשים, בהתאם לסעיף 62 לחוק. עוד נטען, כי שגה בית המשפט קמא עת הורה על חידוש מעצר העורר עד לתום ההליכים מעבר לתשעה חודשים, בשל חוסר סמכותו לעשות כן. ב"כ העורר ציין את סעיף 62א לחוק וטען, כי בית המשפט רשאי היה לצוות על מעצרו של העורר לתקופה שלא תעלה על 72 שעות לשם הגשת בקשה לבית המשפט העליון לפי סעיף 62 לחוק. נטען, כי מאז שניתנה החלטת בית משפט קמא (24.7.23) חלפו למעלה מ-72 שעות, ומכאן שיש לקבל את הערר.

9. לטענת המשיבה, הבקשה לפי סעיף 62 לחוק שהוגשה ביום 26.7.22, הוגשה כשלושה שבועות לפני חלוף תקופה מצטברת של מעצר כדי תשעה חודשים, ולאור החלטת בית המשפט העליון מיום 4.8.22, נותרו עוד כשבועיים נוספים בטרם תחלוף תקופה מצטברת של מעצר של תשעה חודשים. נטען, כי בכוונת המשיבה להגיש בימים הקרובים בקשה לבית המשפט העליון לפי סעיף 62 לחוק. בכל הנוגע לתחולת סעיף 62א לחוק, נטען כי טרם התמלאו התנאים הקבועים בו.

10. כפי שצוין לעיל, בהחלטת בית המשפט העליון מיום 4.8.22 נקבע במפורש כי ככל שהעורר יסיים לרצות את מאסרו טרם סיום ההליכים המשפטיים נגדו, יחודש מעצרו. משמעות הדברים היא, כי אין לקבל את טענת העורר כי הוא מצוי בסטטוס של אדם משוחרר שאינו עצור. קביעת בית המשפט העליון הנ"ל משמעה כי אין ואקום וכי בסיטואציה הנוכחית, בה שוחרר העורר ממאסר ביום 30.7.23, הוא בחזקת עצור. הואיל והתקופה שבה היה נתון העורר במעצר באופן מצטבר, אינה עולה על תשעה חודשים, רשאית המדינה להגיש בקשה לבית המשפט העליון לפי סעיף 62 לחוק ולבקש את הארכת המעצר ב-90 ימים.

11. בכל הנוגע להסתמכות העורר על הוראת סעיף 62א לחוק יצוין, כי הסעיף עוסק בהודעת תובע על כוונה לבקש את מעצרו של נאשם שעומד להשתחרר ממעצר, לאחר שהיה נתון במעצר לתקופה המצטרפת כדי תשעה חודשים. במקרה כזה, רשאי בית המשפט לצוות על מעצרו לתקופה שלא תעלה על 72 שעות, לשם הגשת בקשה לבית המשפט העליון לפי סעיף 62 לחוק. הוראה זו אינה חלה בעניינו, שכן טרם חלפה תקופת מעצר המצטרפת כדי

12. במהלך הדיון היום טען ב"כ העורר כי אין זה המקרה הראשון שבו מתעוררת הסוגיה בעניינו של העורר תוך הפניה להחלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט צ' פורר) מיום 18.10.16 בתיק מ"ת 71358-09-16. עיינתי באותה החלטה אולם אין היא עוסקת במצב הדברים שבו אנו מצויים כעת. באותו מקרה ציין בית משפט השלום בהחלטתו כי תחילתו של ההליך העיקרי הייתה בחודש מרץ 2015, כאשר בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה גם בקשה למעצרו של העורר עד לתום ההליכים (תיק מ"ת 28288-03-15). הואיל והעורר היה אסיר כבר אז, התמקדה המדינה בבקשה לאסור על העורר לשוחח בטלפון שזהו המכשיר שבו ביצע את העבירה בעת מאסרו. בקשה זו נדחתה במסגרת תיק המ"ת. עוד צוין בהחלטה, כי המשיבה נמנעה מלהגיש בקשה מסודרת לעיון חוזר במסגרת תיק המ"ת הראשון והחליטה סמוך למועד שחרורו להגיש בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים, ממש עובר לחגי תשרי, כאילו מדובר בתיק חדש, למרות שמועד שחרורו לא הגיע בהפתעה והוא היה ידוע למדינה חודשים רבים קודם לכן. כמו כן צוין, כי לדיון שהתקיים ביום 18.10.16 התייצב מתמחה שאינו בקיא בתיק שאף לא ידע לומר דבר אודות הבקשה הראשונה ומבלי שיכול היה להציג בפני בית המשפט את חומר החקירה עליו מבוססת הבקשה. בית המשפט ציין כי היה נכון להגיש בקשה מתאימה במסגרת תיק המ"ת הקודם ולציין את שינוי הנסיבות אשר מחייב את הותרת העורר כעצור עד לתום ההליכים נגדו, לאחר שחרורו ממאסר. לאור כל האמור, קבע בית המשפט כי הבקשה למעצר עד תום ההליכים תימחק וכי המדינה רשאית להגיש בקשה לעיון חוזר, תוך פירוט הראיות, ולדיון אשר ייקבע בבקשה תתייצב הפרקליטה שמנהלת את התיק ובקיאיה בראיות. אשר על כן, אין לקבל את הטענה כי במסגרת ההליך הנ"ל המדינה התמודדה עם טענות זהות, אשר נדחו על ידי בית המשפט.

13. לאור כל האמור לעיל, אין לקבל את הטענה כי בנסיבות העניין הפך מעצרו של העורר לבלתי חוקי ומשום כך, הערר נדחה בזאת.

המזכירות תמציא את ההחלטה לבאי כוח הצדדים.

ניתנה היום, י"ג אב תשפ"ג, 31 יולי 2023, בהעדר הצדדים.

אביגדור דורות, שופט